

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Pavel Pokorný – BRAMKO**, se sídlem Semice 196, zastoupený JUDr. Lucií Dolanskou Bányaiovou, Ph.D, advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, proti žalovanému: **Státní zemědělský a intervenční fond**, se sídlem Ve Smečkách 801/33, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2021, č. j. 3 A 92/2021 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení sdělení žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/0543626, jímž bylo dle § 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o SZIF“), žalobci oznámeno ukončení administrace jeho žádosti o dotaci k projektu Výstavba haly a pořízení technologií pro zpracování zeleniny, jelikož na výzvu žalovaného nebyly odstraněny vady žádosti.

[2] Městský soud žalobu s odkazem na § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. odmítl jako opožděnou. Soud konstatoval, že napadené sdělení bylo žalobci doručeno dne 24. 8. 2020, dvouměsíční lhůta pro podání žaloby tedy uplynula v pondělí dne 26. 10.

2020, žaloba podaná dne 6. 8. 2021 tak byla podána po uplynutí dané lhůty, přičemž její zmeškání nelze prominout.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (stěžovatel) napadá usnesení městského soudu kasační stížností, v níž nejprve poukazuje na dosavadní průběh řízení týkajících se posuzované věci. Dne 20. 8. 2020 vydal žalovaný pod č. j. SZIF/2020/0543626 „Oznámení o ukončení administrace Žádosti o dotaci v rámci PRV“. Stěžovatel v souladu s poučením v tomto sdělení obsaženým ho napadl žádostí o přezkum, které však Ministerstvo zemědělství nevyhovělo, o čemž stěžovatele informovalo přípisem ze dne 5. 3. 2021, č. j. 47673/2020-MZE-14112/1. Proti přípisu ministerstva se stěžovatel bránil žalobou, kterou však Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 7. 2021, č. j. 10 A 50/2021 – 65, odmítl jako nepřipustnou s odůvodněním, že napadený přípis není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a nelze jej tedy napadnout žalobou ve správním soudnictví (pozn. NSS: kasační stížnost stěžovatele proti tomuto rozhodnutí městského soudu je vedena Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 9 Afs 181/2021). Dále stěžovatel uvedl, že jelikož ho žalovaný ve sdělení ze dne 20. 8. 2020 poučil o možnosti podat v dané věci žádost o přezkum, vyrozuměl z tohoto poučení, že žádost o přezkum je opravným prostředkem proti danému sdělení. To, že tomu tak není, se dozvěděl až ze zmiňovaného usnesení městského soudu ze dne 20. 7. 2021, č. j. 10 A 50/2021 – 65, proto podal novou žalobu, kterou brojil přímo proti sdělení žalovaného, tu však městský soud odmítl nyní napadeným usnesením pro její opožděnost.

[4] Stěžovatel namítá, že se městský soud v napadeném usnesení nevypořádal s argumentací stěžovatele týkající se včasnosti podané žaloby, v níž stěžovatel poukazoval na nesprávnost poučení poskytnutého žalovaným, respektive na to, že se o správném procesním postupu dozvěděl až z usnesení městského soudu ze dne 20. 7. 2021, č. j. 10 A 50/2021 – 65.

[5] Dále stěžovatel namítá, že byl žalovaným nesprávně poučen o možnostech procesní obrany, neboť z poskytnutého poučení nabyl dojmu, že neúspěšné uplatnění žádosti o přezkum sdělení je nezbytným krokem, který musí učinit před podáním žaloby, nesprávné poučení přitom nemůže jít k tíži účastníka řízení. V dané souvislosti stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 6 Afs 2/2016 – 50 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel tedy má za to, že žalobu podal včas, neboť o možnosti podat ji se v důsledku nedostatečného poučení poskytnutého žalovaným dozvěděl teprve z usnesení městského soudu ze dne 20. 7. 2021, č. j. 10 A 50/2021 – 65.

[6] Dále stěžovatel poukazuje na procesní důsledky vyplývající z možnosti podat současně žádost o přezkum sdělení žalovaného o ukončení administrace žádosti o dotaci a žalobu proti tomuto sdělení.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného usnesení městského soudu. Odkázal na dikci § 11 odst. 5 zákona o SZIF a dodal, že je odpovědností stěžovatele se s relevantní právní úpravou seznámit. Žalovaný trvá na tom, že stěžovatel byl v dané věci poučen zcela řádně. Žalovaný popsal vývoj právní úpravy týkající se sdělení o ukončení administrace žádosti o poskytnutí dotace a procesní obrany

pokračování

proti němu, jakož i související judikatury a uzavřel, že rozhodná právní úprava výslovně vyloučila možnost podat proti napadenému rozhodnutí odvolání jako řádný opravný prostředek, žalobou tedy lze napadnout přímo toto sdělení. Žalovaný dále uvedl, že v poučení zdůraznil, že žádost o přezkum nemá vliv na právní účinky sdělení, kterými jsou především právní moc a vykonatelnost rozhodnutí, a že oznámením je dané řízení ukončeno. Dodal, že ze zákona nebyl povinen stěžovatele poučovat o nemožnosti podat proti sdělení odvolání, neboť tato skutečnost vyplývá přímo ze zákona, a rovněž neměl povinnost poučit stěžovatele o možnosti podat proti němu žalobu.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené usnesení městského soudu v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda toto rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předepisuje, že posuzovaná kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta jak opožděná, v takovém případě lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Pod tento důvod spadá i případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 6 As 4/2004 - 53). Nejvyššímu správnímu soudu tudíž v tomto případě nepřísluší zabývat se věcí samou, tedy posuzovat zákonnost žalobou napadeného sdělení žalovaného. Předmětem posouzení Nejvyššího správního soudu v daném řízení tudíž bude toliko otázka, zda městský soud postupoval správně, když žalobu stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. odmítl jako opožděnou.

[11] Jak již bylo konstatováno, nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby může být způsobena mimo jiné rovněž jeho nepřezkoumatelností. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval touto otázkou, neboť pouze v případě, že je rozhodnutí přezkoumatelné, jej lze plnohodnotně přezkoumat v mezích dalších kasačních námitek. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Požadavky na odůvodnění rozhodnutí jsou předurčeny rovněž jeho podstatou; v posuzovaném případě městský soud napadeným usnesením žalobu odmítl, a tedy se jí nezabýval po věcné stránce, v takovém případě samozřejmě nelze požadovat, aby se soud vypořádával s žalobními námitkami, z odůvodnění usnesení

však musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl soud k závěru o opožděnosti dané žaloby.

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí městského soudu tyto požadavky splňuje a není tedy nepřezkoumatelné. Městský soud v odůvodnění shrnul relevantní právní úpravu, uvedl, k jakému dni počala běžet lhůta pro podání žaloby běžet a kdy uplynula, a tyto závěry řádně odůvodnil. Namítá-li stěžovatel, že se soud nezabýval jeho argumentací týkající se včasnosti podané žaloby, nelze než uvést, že stěžovatel takovou argumentaci v žalobě neuplatnil. Stěžovatel sice v žalobě uvedl, že byl žalovaným poučen o možnosti obrátit se na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství, přičemž vzhledem k absenci poučení o dalších možnostech procesní obrany měl za to, že přezkumné řízení je opravný prostředek, který je zapotřebí vyčerpat před podáním žaloby, toto tvrzení však uplatnil v rámci argumentace týkající se přípustnosti žaloby, nikoliv její včasnosti, o níž se v žalobě naopak vůbec nezmínil, městskému soudu tedy nelze vyčítat, pokud se k této otázce v odůvodnění napadeného usnesení výslovně nevyjádřil.

[13] Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené usnesení přezkoumatelným, přikročil k jeho přezkumu v intencích dalších kasačních námitek. Stěžovatel namítal především to, že v daném případě postupoval na základě nedostatečného, resp. zavádějícího poučení poskytnutého žalovaným, což stěžovateli nelze klást k tíži, žaloba tedy nebyla podána opožděně.

[14] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv žalovaný označuje akt, jímž s odkazem na § 11 odst. 5 zákona o SZIF vyrozuměl stěžovatele o ukončení administrace jeho žádosti, za „oznámení“, uvedené ustanovení hovoří o „sdělení“, soud se tedy bude i nadále držet zákonné terminologie, byť formálně nepřesné označení daného aktu jistě nemá vliv na jeho zákonnost.

[15] Dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění, platí: *„Na uzavření dohody o poskytnutí dotace podle odstavce 4 není právní nárok. Pokud Fond žádosti o dotaci před datem uzavření dohody podle odstavce 4 nevyhoví, sdělí písemně a bez zbytečného odkladu žadateli důvody nevyhovění. Proti tomuto sdělení se nelze odvolat. Obnova řízení se nepřipouští. Přezkumné řízení se nepřipouští, s výjimkou postupu podle § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu. V případě, že by toto sdělení Fondu bylo v rozporu s podmínkami, za kterých je poskytována dotace, ministerstvo jej usnesením zruší. Na postup ministerstva při vydání usnesení podle předchozí věty se přiměřeně použijí ustanovení správního řádu o přezkumném řízení.“*

[16] Povahou aktu vydávaného dle § 11 zákona o SZIF, kterým Státní zemědělský a intervenční fond ukončil administraci žádosti o dotaci, a možností procesní obrany proti němu se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (např. v rozsudku ze dne 5. 9. 2018, č. j. 10 Afs 339/2017 – 48, nebo v rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 61/2013 – 43, publ. pod č. 2909/2013 Sb. NSS, které připomíná žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti), přičemž tento akt považoval nejen za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s., ale i za správní rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, proti němuž se lze bránit odvoláním a následně popřípadě rovněž žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí odvolacího orgánu. Na tuto judikaturu reagoval zákonodárce novelou provedenou zákonem č. 208/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 252/1997 Sb., o

pokračování

zemědělství, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), ve znění pozdějších předpisů, kterou výslovně vyloučil podání odvolání jako řádného opravného prostředku proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF (viz výše citované současné znění tohoto ustanovení).

[17] Nejvyšší správní soud se tedy s ohledem na uvedenou legislativní změnu nejprve zabýval otázkou, zda se i za stávající právní úpravy lze proti sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF bránit žalobou podanou dle § 65 a násl. s. ř. s., nebo je s ohledem na případný nedostatek formálních znaků tohoto aktu na místě domáhat se ochrany za pomoci žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s. Taková případná skutečnost by totiž mohla vést k závěru, že měl městský soud vyzvat stěžovatele ke změně žalobního typu, pokud by zásahová žaloba mohla být v dané věci považována za včasnou a přípustnou.

[18] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se k otázce materiálně-formální definice rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. naposled zásadním způsobem vyjádřil v rozsudku ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 – 43, publ. pod č. 2725/2013 Sb. NSS, v němž se zabýval soudní ochranou vůči tzv. souhlasům, které jsou vydávány stavebním úřadem dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) a které sdílejí některé shodné či podobné rysy s nyní posuzovaným sdělením dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. I s ohledem na legislativní změny, které se negativně dotkly možnosti soudního přezkoumání těchto aktů na základě zásahové žaloby, rozšířený senát přehodnotil závěry dosavadní judikatury: *„Rozšířený senát dospěl k závěru, že soudní ochrana poskytovaná proti souhlasům vydávaným dle stavebního zákona v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu nesplňuje požadavky vyplývající z mezinárodního a ústavního práva na efektivnost poskytované soudní ochrany. Účinná soudní ochrana naopak může být poskytnuta v řízení o žalobě proti rozhodnutí. S tímto řešením koresponduje i skutečná povaha souhlasů. Ačkoli totiž souhlasy vydávané dle stavebního zákona nepředstavují rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 67 správního řádu, jedná se o formalizované úkony správního orgánu v rámci jeho zákonem stanovené pravomoci, vztahující se ke konkrétní věci a adresované individuálně určeným jednotlivcům, zakládající, popř. měnící jejich práva a povinnosti za zákonem stanovených podmínek. Zákon také podrobně stanoví náležitosti těchto souhlasů a postup při jejich vydávání. Takové akty jsou způsobilé být předmětem soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a v případech zjištění jejich nezákonnosti mohou být zrušeny, čímž bude žalobci zkrácenému na jeho právech nezákonným souhlasem poskytnuta účinná soudní ochrana. Povaze těchto souhlasů rovněž lépe vyhovuje retrospektivní povaha soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů zakotvená pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v § 75 odst. 1 s. ř. s., jakož i projednací a koncentrační zásada obsažená v § 75 odst. 2 a § 71 odst. 2 větě druhé s. ř. s.“*

[19] Tím spíše lze uvedené závěry lze vztáhnout i na sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF, které ani po poslední provedené novelizaci není výslovně vyloučeno z působnosti § 67 a násl. správního řádu (viz výluky z použití správního řádu uvedené v § 11 odst. 3 a 5 zákona o SZIF, v aktuálním znění). Toto sdělení tedy lze i po provedené novelizaci tohoto zákona přezkoumat v režimu § 65 a násl. s. ř. s., ovšem s tím rozdílem, že žaloba nyní musí směřovat přímo proti tomuto sdělení, neboť uplatnění řádného opravného prostředku ve

správním řízení, tedy odvolání, je nyní zákonem výslovně vyloučeno. To ostatně nepochybně ani stěžovatel, nelze tedy konstatovat, že by ve světle citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu, které navíc bylo vydáno a publikováno před podáním žalob stěžovatelem v nyní posuzované věci, zvolil nesprávný žalobní typ, nicméně správně formulovanou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podal opožděně.

[20] Sdělení žalovaného ze dne 20. 8. 2020, č. j. SZIF/2020/054362, přitom obsahuje následující poučení:

„Pokud žadatel s Oznámením nesouhlasí, může se dle kapitoly 11/12 Pravidel, kterými se stanovují podmínky pro poskytování dotace na projekty Programu rozvoje venkova na období 2014 – 2020, ve lhůtě 21 kalendářních dnů od jeho doručení písemně obrátit na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství a žádosti o přezkum. Tento postup nemá vliv na právní účinky Oznámení.“

Na uzavření Dohody o poskytnutí dotace (dále jen „Dohoda“) není právní nárok (§ 11 odst. 5 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu – dále jen „zákon o SZIF“). Oznámením o ukončení administrace vydaným před uzavřením Dohody je řízení o žádosti žadatele ukončeno.“

[21] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 3 As 103/2017 - 23, „[n]áležitosti správního rozhodnutí upravuje § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu žalobu mezi ně (právě s ohledem na generální klauzuli) není zahrnuto.“ Tato povinnost tedy netíží žalovaného ani v případě sdělení dle § 11 odst. 5 zákona o SZIF. Na posuzovanou věc přitom nelze uplatnit ani závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83, publ. pod č. 1980/2010 Sb. NSS, podle něhož žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen; v posuzované věci se totiž uplatní právě obecná lhůta zakotvená v § 72 odst. 1 s. ř. s., žalovaný tedy nebyl povinen stěžovatele poučovat o možnosti podat proti danému rozhodnutí (sdělení) žalobu.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by poučení poskytnuté žalovaným bylo zavádějící. Žalovaný sice nad rámec zákonné poučovací povinnosti poučil stěžovatele o možnosti obrátit se na Přezkumnou komisi Ministerstva zemědělství, poskytnutí důkladnějšího poučení však nelze považovat za pochybení správního orgánu. Žalovaný navíc v poučení zdůraznil, že podání žádosti o přezkum sdělení nemá vliv na jeho právní účinky a že jím je řízení o žádosti stěžovatele ukončeno; tím dal stěžovateli jasně najevo, že se jedná o konečné rozhodnutí ve věci a že žádost o jeho přezkum není řádným opravným prostředkem. Jak vyplývá i z výše zmiňované judikatury předcházející procesní úkony stěžovatele v nyní posuzované věci, přezkumné řízení ve svých různých podobách je tradičně pojímáno jako dozorčí prostředek, na jehož použití nadřízeným správním orgánem není nárok, nejedná se tedy v žádném případě o řádný opravný prostředek ve správním řízení, který je třeba vyčerpat před podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

pokračování

[23] K tvrzením stěžovatele týkajícím se „*dvojkolejnosti*“ řízení o žalobě proti sdělení žalovaného dle § 11 odst. 5 zákona o SZFI a postupu Ministerstva zemědělství při přezkumu tohoto sdělení Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že souběžné vedení přezkumného řízení a řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím správního orgánu je zcela běžnou situací, s níž správní řád i soudní řád správní dokonce výslovně počítají [viz v § 11 odst. 5 zákona o SZFI zmiňovaný § 153 odst. 1 písm. a) správního řádu, který navazuje na procesní institut uspokojení navrhovatele dle 62 s. ř. s.]. Dozví-li se správní soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, že bylo toto rozhodnutí zrušeno či změněno v přezkumném řízení, a nedojde-li následně právě k uplatnění institutu uspokojení navrhovatele nebo ke zpětvzetí žaloby, musí soud žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud (předseda senátu) také může (ale nemusí) v případě probíhajícího přezkumného řízení přerušit řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím správního orgánu dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a vyčkat výsledku přezkumného řízení, jinak však běží obě řízení na sobě nezávisle.

IV.

Závěr a náklady řízení

[24] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu